

Не тако давно један шансоњер овдашњи, сумњиве политичке прошлости, пожалио се јавности да има великих проблема приликом писања љубавних песама. “Какав смо ми то народ кад нам је у језику једина реч која се римује са речи љубав – реч губав?”, завапио је дотични наставивши да пева о љубави, као што је наставио да износи сопствене опсервације на тему „народ“. У сличну „психоаналитичарску“ анализу колективитета, који чине грађани Србије, уздао се и Томислав Николић када је једног поподнева одлучио да политички точак среће ваља окренути наново. На више пута поновљено питање у разним медијима, Николић је давао сличну изјаву у којој је „народ“ био једино и примарно оправдање за његов политички ангажман ван Српске радикалне странке. Наравно да у Србији у том тренутку ником није недостајала још једна политичка странка уписана у страначки регистар, али је политичким актерима итекако недостајао још један јак и стабилан клин о који се могу окачити све политичке илузије и похлепе актуелних коалиционих партнера. Настанком Николићевог новог политичког дискурса, који је наводно „прихватљив за све“, политичка сцена у Србији окренута је готово наглавачке. Политички рецидив који Србија вуче још из времена ДОС-а, а који су многи аналитичари звали „уценивачки капацитет малих странака“, појавом напредњака у парламенту доживео је привремени концептуални крах. Протеклих месеци, а нарочито после скорашњих поновљених локалних избора у појединим општинама у Србији, те изванредно добрим резултатима за новонасталу политичку партију, наводно се испоставило да са Николићем „може“ и власт и опозиција, и ПУПС и ДСС, и грађанска и народњачка Србија... Укратко, преведемо ли то на лирску разину по предлошку горепоменутог шансоњера: Николићу је пошло за руком оно што ни једном песнику досад у Србији није, он је доказао да је постала бар привремено могућа лирско-политичка алхемија у којој се реч „љубав“ и реч „губав“ могу стрпати у једну строфу – а да то прилично певљиво и примамљиво звучи чак и за просечног бирача овдашњег.

Колико год се политичари окупљени у коло странака које чине или подржавају владу премијера Цветковића трудили да прикрију нервозу, она у последње време провејава готово из сваке њихове изјаве која се тиче рока трајања актуелног кабинета. У медијима овдашњим, све чешће се провлаче „цитати“, нарочито од лидера мањих коалиционих партнера Демократске странке, у којима се између редова може прочитати забринутост да неће бити једини који би у будућности могли „подржати“, уз подразумевану „контрауслугу“, неки владин предлог. Г17 Плус је као по већ неписаном правилу први искорачио, Динкић је чак најавио потпуну „реорганизацију“ сопствене партије како би се од ње начинила странка која може да одговори на изазов „будућег времена“. Ова чињеница и јасно одбијање Г17 Плус да прихвати могућност сарадње, како својих коалиционих партнера, тако и своје политичке организације са Томиним ех радикалима, говори да је и Динкићу постало јасно да је враг однео шалу. Тако да реструктурирање Г17 Плус у ходу не може да се тумачи никако другачије него као „припрема“ за опозициону делатност. Цветковићев кабинет у парламенту, у одређеним

сегментима, подржава и ЛДП, будући да они већ сад „опозиционо“ делују, чини се да су они на то спремнији него Г17 Плус, али појачаном политичком реториком показују да су и они свесни новонасталих околности. Слично је и с посланицима који у парламенту оличавају вољу мађарске мањине у Србији, али и са Кркобабићевом партијом, која је на тему сопствене сарадње с напредњацима у Земуну издала саопштење које формулише ПУПС као „озбиљну партију“, „самосталну у одлучивању“. Ипак, једна од најугроженијих партија овим новоформираним политичким стањем јесте ДСС Војислава Коштунице и коалиција „народњачког“ блока. Настанком и снажним политичким утемељењем Николићеве партије на овдашњој политичкој сцени, ДСС је због сличних идеолошких ставова с напредњацима упао у ћорсокак политичке маргинализације из којег се, највероватније, на дуже стазе тешко може ишчупати.

Каква су та „нова времена“ од којих мање партије стрепе? На ово питање у неку руку је веома тешко одговорити, али је веома лако та иста „нова времена“ на србијанској политичкој сцени могуће наслутити. Она неће само показати да је демократија на домаћи начин примарно одраз овдашњег актуелног политичког менталитета, који узрокује политичку трговину чак и у случају нижих чиновника у мањим државним фирмама, већ ће и ту трговину убудуће, а присутну и до сада, довести на ниво апсурда који домаћу политику лишава било каквог политичко-идеолошког дискурса, оставивши је у потпуности огољену – као економску делатност. Као колатерална штета овог процеса пре свега се виде „мање партије“, јер у политици која функционише само као економска делатност све зависи од висине улога. Што мањи улог – то мање шансе.

Наравно да су они који верују да је коалиција између ДС и странке Томислава Николића могућа у будућности – готово извесно у заблуди, али су у праву они који верују у сарадњу ове две партије. Ова сарадња ће се пре свега огледати кроз заједничке интересе, те заједничко пузање и прећутно подупирање кроз институције власти. Сасвим је друга ствар што је ДС такође у дугорочном проблему иако привидно има краткорочну корист. ДС више неће моћи да „добива“ изборе на страху од радикала, Шешеља, анти-европејства... ДС је коначно, захваљујући Николићевој партији, приморана да пред бираче изнесе само резултате своје власти. Отуда потиче у јавности присутно спиновање позитивног расположења гледе „беле шенгенске листе“, „узимања спасоносних зајмова“... Дакле, бирачи ће од ДС на следећим изборима очекивати пре свега „резултате“, то је оно примарно што кочи ДС у њиховом расписивању, јер уноси сумњу у њихов позитиван исход по Тадића и „другаре“. Такође нису у праву они који тврде да Србија улази у период смиривања политичких превирања, што подразумева да ће у скорој будућности личити или бар имати наличје „стабилне демократије“ која подразумева готово логички предвидљиво смењивање две најјаче политичке партије на позицијама власти. Србију би пре свега захваљујући својој политичкој конфигурацији могао да задеси пре „италијански политички синдром“, где се владајућа већина мења више пута годишње. Ова могућност свакако није добра по Србију, али је она пре свега резултат распада СРС-а, а још више брисања јасне демаркационе линије која је

деведесетих година раздвајала власт од опозиције и обратно.

Посебна је ствар што је Томислав Николић крунисани четнички војвода, од стране четничког војводе Војислава Шешеља, кога је пред смрт крунисао покојни Поп Ђујић – икона четничке емиграције друге половине двадесетог века. Ово племићко порекло Томислава Николића на српској политичкој сцени у овом тренутку представља ону врсту камена у ципели од које се човек тешко може отарасити. Нико не може да порекне, па ни Томислав Николић, да је писац не тако малог броја мање познатих књига у издању *Велике Србије*

, а које данас највероватније не би потписао. Ово племићко политичко порекло потезаће се све више што Николић и удружење из Чика Љубине улице у Београду буде ближе освајању политичке власти у држави. Иако су брзоплети овдашњи новинари одмах у Николићу препознали српску верзију хрватског, сад бившег премијера, Иве Санадера. Разлика између ове двојице лежи пре свега у томе што се Санадер никад није одрекао своје политичке прошлости, за Санадера Туђман није био достављач „налога“, па макар и из Хага, а Шешељ за Николића, по Томиним речима – јесте. Зато је Николић принуђен да „пева песму“ у којој је могуће спојити оне две горепоменуте речи. Докле год је буде успешно „певао“, а то значило да може да сарађује са свима – кад је могао са Шешељем, дотле се неће видети крај успону напредњака. Дотле ће, такође, и трајати клиничка кома у коју је настанком Николићеве политичке партије упао „уцењивачки капацитет малих странака“. Кад „велика“ Николићева странка може са свима, коме ће требати неусклађена гомила мањих партија, па чак и за неформалне коалиционе партнере?